

blive Tale om, medmindre man en Gang bekvemmer sig til at gaa til den Foranstaltning, jeg ikke her skal nævne, men som jeg har nævnt tidt nok i det Udvalg, som har givet sig af med Sagen, en Foranstaltning, som paa retmæssig Vis kan give Staten Midler til at gøre det, jeg her har omtalt, og som altid har staaet for mig som det, vi en Gang maatte komme til at ende med paa dette Omraade, Fattigforsørgelsens Omraade, nemlig en Foranstaltning, der kan holde enhver Arbejdsinvalid — Invaliditeten kan komme paa hvad som helst Maade — hævet over det almindelige Fattigvæsen. Det er det, vi burde komme til, og jeg haaber, at vi en Gang skulde komme dertil. Der er kun en Maade, hvorpaa det kan naas, det kommer an paa dette høje Ting, om man vil Midlet; saa kan Maalet ogsaa naas. Foreløbig vil jeg dog anbefale at blive staaende ved det, Landstinget her foreslaar, det er et ubestrideligt Fremskridt fra det bestaaende, og jeg tror, som sagt, det er berettiget at gaa frem i smaa Skridt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Paa min fraværende Kollegas Vegne — han er oppe i Landstinget for at deltage i Forhandlingerne der — skal jeg blot gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som ere faldne. Jeg skal ikke komme ind paa at omtale de Ændringer, som ere skete i Lovforslaget; en saadan Omtale er bleven overflødiggjort ved, hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) har udtalt her. Jeg skal udtale, hvad der jo egentlig følger af selve Lovforslaget, af Forslaget jo egentlig ikke giver sig ud for at løse Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet. Den Lov, vi fik i 1891, løste ikke hele Spørgsmaalet, var kun et Bidrag til Spørgsmaalets Løsning. Det Lovforslag, som her foreligger til Forhandling i Dag, er ligeledes et Bidrag til Løsningen. Det er ikke mere. Det egentlig brændende Spørgsmaal her er jo: Skal Bidraget være større eller mindre? Saaledes som Landstinget har vedtaget Lovforslaget, er Bidraget indskrænket ikke ubetydeligt fra, hvad det var efter Folketingets tidligere

Vedtagelse. Naar Regeringen har forelagt det i Landstinget i den Skikkelse, Folketinget har givet det, har Regeringen derved stillet sig paa Folketingets Standpunkt i denne Sag, men det har hele Tiden været Regeringen klart, at Folketinget selvfølgelig har været villig til Forhandling om selve Sagen for at faa det bedst mulige ud deraf, og Regeringen staaer derfor fremdeles ogsaa paa Folketingets Standpunkt, gaar jeg ud fra, naar vi erklære os villige til at forhandle om denne Sag.

Jeg tror, det var lidt for tidligt, naar det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum) erklærede sig parat til at tage Lovforslaget, som det er. Vi staa dog her ved den første Behandling af Sagen, og naar vi forhandle videre, er der forskellige Stadier, Lovforslaget kan vandre igennem, og der er jo ogsaa Udsigt til, at man kan faa en Overenskomst i Stand, som yder noget mere og bedre end det, her foreligger. Det ærede Medlem maa ikke kræve, at Ministeren paa Forhaand kan sige, hvordan Stillingen er, og hvad der kan komme ud af Sagen. Men det er mit Haab, at naar man med redelig Villie hernede fra alle Partiers Side tager Sagen op til en virkelig Forhandling med det andet Ting, vil det ogsaa kunne lykkes at naa noget mere og bedre end det, der her foreligger, og til denne videre Forhandling vil jeg tilsige Regeringens Støtte, og dertil vil jeg ogsaa opfordre det høje Ting.

Philipsen: Der synes at være ganske god Samstemning om, hvorledes Folketinget bør modtage den fra Landstinget nedsendte Lov, og jeg skal derfor ikke forlænge Debatten. Jeg kunde ikke gøre andet end gentage, hvad jeg sagde før. To Bemærkninger ønsker jeg dog at fremføre. Den ene er den, at det er i det mindste mit Indtryk, at Stemningen her i Folketinget over for en Lov, der ikke indeholdt en Forkortelse til det halve af den nu fastsatte Tid af 10 Aar, hvori vedkommende skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet, er saaledes, at en saadan Lov ikke vil have Udsigt til at blive betragtet som en tilstrækkelig Afslagsbetaling for